

Sygn. akt V KK 8/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 marca 2015 r.,
sprawy **P. S.**
skazanego z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 7 października 2014 r., sygn. akt IV Ka [...]
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.
z dnia 3 czerwca 2014 r., sygn. akt VIII K [...],

p o s t a n o w i ł

- I. Oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- II. Zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. M., Kancelaria Adwokacka w P. 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy) w tym 23% należnego podatku VAT za sporządzenie i wniesienie – jako wyznaczony z urzędu obrońca – kasacji na rzecz skazanego;**
- III. Zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 czerwca 2014 r., sygn. akt VIII K [...] Sąd Rejonowy w P. skazał P. S. za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę dwóch lat i 3 miesięcy

pozbawienia wolności. Apelacje od tego wyroku wnieśli oskarżony oraz jego obrońca. Zaskarżając wyrok w całości obrońca oskarżonego zarzucił mu obrazę przepisu art. 7 k.p.k. w odniesieniu do oceny zeznań świadków H. R. i M. B. (bezpodstawne odmówienie wiary zeznaniom złożonym w toku postępowania przygotowawczego) i wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. We własnej apelacji oskarżony nie sformułował wprawdzie wyraźnie zarzutów stawianych wyrokowi, ale z treści uzasadnienia wynikało, iż kwestionował ustalenia faktyczne, a także dokonaną ocenę dowodów, w tym tych samych dowodów, co jego obrońca.

Po rozpoznaniu tych apelacji Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 7 października 2014 r., sygn. akt IV Ka [...] utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu rażące naruszenie prawa mające istotny wpływ na treść wyroku poprzez obrazę przepisu prawa procesowego art. 433 § 2 k.p.k. w ten sposób, że sąd II instancji nie rozważył wszystkich zarzutów wskazanych w apelacji, a w efekcie utrzymał w mocy wyrok sądu I instancji w sytuacji, gdy dokonanie ich wszechstronnej analizy mogłoby doprowadzić do zmiany lub uchylenia orzeczenia sądu II instancji. Tak formułując zarzut kasacji skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi II instancji.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w P. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, co skutkowało jej oddaleniem w trybie z art. 535 § 3 k.p.k. Nie można zgodzić się ze skarżącym, iż sąd II instancji dopuścił się rażącego naruszenia przepisu art. 433 § 2 k.p.k., a zatem, że nie rozważył wszystkich zarzutów i wniosków zawartych w obu środkach odwoławczych. Analiza uzasadnienia wyroku sądu II instancji dowodzi niezasadności tego zarzutu. Na stronach od 2 do 7 sąd *ad quem* w sposób szczegółowy odniósł się do wszystkich zarzutów obu apelacji oraz argumentów, które zostały zaprezentowane w uzasadnieniach obu środków odwoławczych. Nie

sposób zgodzić się zatem z obrońcą skazanego, iż została pominięta przez sąd II instancji – w zakresie kontroli oceny wiarygodności zeznań H. R. – kwestia jego potencjalnego interesu procesowego w złożeniu w pierwszej fazie postępowania obciążających skazanego relacji co do udziału we włamaniu. Skarżący zdaje się nie dostrzegać, iż już w trakcie zatrzymania H. R. podał dane drugiego sprawcy, a trudno sobie wyobrazić w zgodzie z zasadami życiowego doświadczenia, aby już w tym momencie H. R. miał przemyślaną koncepcję pogrążenia innej osoby jako formułę poprawienia własnej sytuacji procesowej na wypadek zatrzymania w czasie realizacji włamania i to w kontekście zastosowania tymczasowego aresztowania. Trafnie na tę okoliczność zwrócił uwagę sąd II instancji (str.6 uzasadnienia), co nie tylko dowodzi wadliwości tezy obrońcy o braku argumentacji, ale także jej nieracjonalności. Nie jest także prawdziwy zarzut nieodniesienia się sądu *ad quem* do tej argumentacji apelacji, która dotyczyła zeznań członków rodziny skazanego i powodu ukrywania obecności skazanego w mieszkaniu. Na stronie 7 uzasadnienia wyroku kwestia ta stała się przedmiotem stosownej odpowiedzi, a zważywszy na zeznania H. R. oraz M. B. z postępowania przygotowawczego, nie sposób twierdzić, iż stanowisko to jest chybione. Z tych powodów należało orzec jak w postanowieniu.